

Gedoe

KOMEDIE

**GIJS
MULLER**

Gedoe

KOMEDIE

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: mei 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Ru de Groen, Simone de Lier
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8311-588-7
ISBN Paperback: 978-90-8321-550-1

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Hallo. Welkom in mijn boekje. Ja, u hoort het goed, dit is mijn boekje, ook al ben ik slechts een lantaarnpaal. Om te beginnen: ik ben er eentje in Londen en ik ben een hele mooie. Zo'n mooie klassieke paal ben ik, met gekrulde armen en barokke ornamentjes. En ik heb iets bijzonders meegemaakt, waardoor ik durf te zeggen: dit is mijn boekje. Luister, ik ben toevallig de enige getuige geweest van een prachtig, liefdevol vriendschapsmoment en dat is waar dit verhaal over gaat. Er zijn natuurlijk elke dag en over de hele wereld miljoenen momenten van vriendschap en liefde. Die wil ik niet bagatelliseren, maar dit moment, hoe zal ik het zeggen, was zo subtiel, zo teder en zo apart. Als klassieke lantaarnpaal vlak bij het Theatre District heb ik natuurlijk ook al het een en ander meegemaakt op dat gebied, van puberkusjes tot porno, en daarom meen ik te mogen stellen dat dit korte moment als een hoogtepunt van menselijke intimiteit beschouwd mag worden. En omdat ik er getuige van was, vind ik dat dit mijn boekje is. Ik denk dat u het met me eens zal zijn, als u het hebt gelezen.

Laten we bij het begin beginnen. We gaan een paar jaar terug in de tijd, zo'n jaar of vijf, en

komen terecht in het begin van het tweede decennium van de eenentwintigste eeuw. Maas van Vliet en Onno Halvemaan zitten hier vlakbij in een restaurant, midden in ons bruisende Theatre District. Al een tijdje zitten ze daar, los van elkaar, op iemand te wachten. Maas is begin dertig en door zijn symmetrische trekken een uitgesproken knappe man. Onno is iets ouder en ziet er ook niet slecht uit, maar op een andere manier: hij heeft een vrolijk, vriendelijk gezicht, waar alles van af te lezen is. Hij is, zoals men zegt: een open boek.

Ze kennen elkaar niet, maar zitten in elkaars gezichtsveld. Als Onno ziet dat Maas nog eens op zijn horloge kijkt, steekt hij beide handen in de lucht, als een teken van machteloosheid. Allebei lachen ze. Even aarzelt Onno, dan staat hij op en loopt naar Maas toe. 'Nederlander?'

'Ja.'

'Dacht ik al. Weet niet waarom. Toevallig.'

'Komt jouw date ook niet opdagen?'

'Nee. Ik snap er niks van.'

'Met vrouwen weet je het nooit.'

Onno aarzelt even. 'Nee.'

'Ik ben Maas,' zegt Maas en hij steekt zijn hand uit.

'Onno.'

'Dag, Onno.'

'Dag, Maas.'

Even later zitten ze bij elkaar aan het tafeltje

van Maas en besluiten dan maar samen iets te eten.

‘Stom wijf. Dan bel je toch even? Nou ja, ik wist wel dat het niks zou worden. Ik vond haar niet eens echt leuk. Alleen lekker. Ik wou d’r gewoon grijpen vanavond. Vannacht. Een stukje van de nacht. Ik wil liever niet dat ze blijven slapen. Slapen doe je het beste alleen. Toch?’

‘Ja zeker.’ Onno knikt. ‘Maar vertel eens, wie ben je?’

‘Wat wil je weten?’

‘Alles wat je kwijt wilt.’

‘Oké. Maas van Vliet. Ik ben net weer single en dus op zoek. Ja, ik kan daar wel moeilijk over gaan doen, maar het is gewoon zo. Als ik single ben, ben ik op zoek. Niet naar een vaste relatie, liever niet zelfs, maar dat komt er wel altijd van. Jammer genoeg. Vrouwen willen altijd meer van me. Ik denk dat ik pas toe ben aan vastigheid als ik tegen de vijftig loop. Met een vrouw van dertig en kindertjes en zo. Dat lijkt me ideaal. Maar alles loopt altijd anders. Waarschijnlijk nu ook weer.’

‘Ik vrees dat je gelijk hebt,’ zegt Onno. ‘Het leven is een chaos. Wat doe je voor werk?’

‘Ik werk bij Cosmo. De financiële wereld. Geld. Derivaten. Flitshandel soms. Erg populair vandaag de dag, maar ik wil het er eigenlijk niet over hebben. Behoorlijk oninteressant. Eerlijk gezegd ben ik er ook niet zo goed in. Waarschijnlijk verdien ik het minste van iedereen in de hele sector.’

‘Zal wel meevallen, zo te zien.’

‘Aan het pak dat ik draag, bedoel je? Heb ik er maar één van hoor. Kom, we bestellen nog een flesje.’ Hij wenkt de bediening. ‘Gezellig.’

‘Een hele fles? Ik heb ‘m al een beetje zitten.’ Onno kijkt benauwd. Hij kan niet zo goed tegen alcohol.

‘Prima toch. We zijn in de steek gelaten, dus kunnen we beter dronken worden. Oké, wie ben jij?’

‘Over mij is weinig te vertellen.’

‘Vertel dan maar dat weinige.’

‘Ik ben Onno Halvemaan en ben kunsthandaelaar, specialisatie moderne schilderkunst, maar ik koop en verkoop eigenlijk alles. Ook antiek. Ik verdien er goed mee. Het is een kwestie van iets kopen en het duurder weer verkopen. Ik heb mijn eigen galerie, in de buurt van de Nieuwe Spiegelstraat in Amsterdam.’

‘En vrouwen?’

Weer aarzelt Onno even. ‘Ik heb vriendinnen,’ zegt hij dan. ‘Maar dat is alleen maar vriendschap.’

‘Veel beter. Heel verstandig. *Good for you.*’

Het meisje van de bediening komt met de wijn, opent de fles en zet die op tafel. Als ze wegloopt kijkt Maas naar haar billen, grijnst naar Onno en steekt zijn duim omhoog. Er komt een grijns terug, van een boer met kiespijn. Maas ziet het niet, dat heb je met al die wijn in je lijf.

Nu zijn ze weer buiten, vlak bij mij in de buurt en kuieren ze mijn kant op. O nee, nu net weer even niet. Ze zijn dronken op een muurtje gaan zitten, druk in gesprek. Ik bevind me een paar honderd meter verder op de brug, wat echt een prachtige plek is. Er staan hier maar vier lantaarnpalen en als je vanuit het centrum komt, ben ik de tweede van rechts.

‘Ik heb er niet om gevraagd om geboren te worden. Jij?’ Maas heft zijn handen verontwaardigd ten hemel.

‘Niet dat ik weet.’

‘Een mens wordt door het leven opgezaald met een berg problemen. Of je die maar even op wil lossen. Klaar ben je.’

‘In zekere zin is dat wel zo ja.’

‘Of vind jij het leuk allemaal?’

‘Jawel, toch. Er is genoeg om van te genieten.’

‘Vanavond dan wel inderdaad. En elke dag, elk moment, elk uur dat het leuk is, is meegenomen. Toch?’

‘Vind ik ook.’ Onno kijkt, ook weer gestimuleerd door flink meer dan een fles rode wijn, verliefderig naar Maas, die dat weer helemaal niet doorheeft. Het probleem is alleen dat Onno niet doorheeft dat Maas het niet doorheeft, wat best wel gek is, want hij heeft het steeds over vrouwen.

Er is een theorie over Giacomo Casanova, de beroemde vrouwenversierder, die stelt dat hij eigenlijk homoseksueel was, maar dat hij dat niet wilde weten en daarom zijn leven lang

achter de vrouwen aanzat. Hij wilde zichzelf bewijzen dat hij hetero was. Misschien denkt Onno wel dat het met die knappe jongen die hij net ontmoet heeft ook zo is.

Maas babbelt intussen verder. 'Het is voor mij nogal waardeloos allemaal op dit moment met mijn leven. Maar ja, ik worstel gewoon door. Wat kan je anders? Dus jij bent wel gelukkig? Wauw. Hoe doe je dat? Op cursus gezeten?'

Onno houdt zich in. Hij zou zijn lippen op die van Maas willen drukken, maar hij durft niet. Bovendien is hij een beetje draaierig en hij weet dat dat erger wordt als hij zijn ogen sluit, wat hij nou eenmaal doet als hij iemand innig kust. Ja, die wijn hakt erin. Alles om hem heen lijkt van waterverf en het muurtje waar hij op zit van koel rubber.

'Hoe laat is het eigenlijk? Is jouw hotel hier ook in de buurt? Kom, we gaan.' Maas springt van het muurtje af.

Onno volgt zijn voorbeeld.

Kijk, ze gaan weer lopen en komen nu rap mijn kant op. Straks gaat het gebeuren. Ze lopen nu de brug op en staan dan nog even stil om over het water te kijken. Wist je dat mensen vaak stilstaan bij water om er een tijdje over uit te kijken? Dat doet bijna iedereen. Ja hoor, ze lopen weer. Nog tien meter, nog vijf en nu zijn ze vlak onder me en beschijn ik hen met mijn licht. En weer staan ze stil. Zomaar en om niks. Omdat ze aan het praten zijn, wat wil zeggen dat Maas praat en Onno luistert.

Waar hij het over heeft? Geen idee, ik let daar nu niet op. Ik let op Onno, want wat er met hem gebeurt, is veel spannender.

Het is stil, de drukte en het vertier zijn verderop. Dan buigt Onno zich naar die pratende lippen en kust ze.

Maas weert hem af en deinst geschrokken achteruit. 'Shit hé, wat doe je nou? Wat doe je, man?'

'Sorry,' hakkelt Onno, 'sorry'.

U begrijpt dat dit nog niet het weergaloze liefdesmoment is waar ik over sprak en dat de kern vormt van dit boekje. Nee, dit is 'm natuurlijk nog niet, dit was slechts een opmaatje. De expositie, zou je ook kunnen zeggen. Dat magische moment komt later, jaren later. Aan het einde van het boekje natuurlijk, zoals dat vaker gaat in boekjes.

2.

Een beetje oud en viezig ben ik, want ik heb inmiddels al duizenden liters koffie gemaakt, denk ik. En zonder morren, zonder mokken, zonder kapot te gaan, verstoppt te raken of wat dan ook. Altijd heb ik mijn plicht gedaan. Ik woon hier zelfs al langer dan Maas, want ik ben gekocht door de vorige bewoner van het huis, een jonge vrouw met groen haar, die het niet de moeite vond me mee te nemen toen ze vertrok. Kun je nagaan. Ik sta hier dus al eindelijk, hier op dit aanrecht, naast de broodrooster, zo lang als ik me kan herinneren. Ik pas goed in deze smoezelige keuken in dit rommelige mannenhuis. Maas stofzuigt weleens even snel of hij neemt met grote, ruwe vegen het aanrecht af met een lapje dat hij al drie maanden lang gebruikt, maar daar blijft het bij. Heel vies, maar keukenapparatuur en huisraad hebben daar nu eenmaal niks over te zeggen, ook zijn zij er de slachtoffers van.

Het is nu middag en er zijn in dit verhaal inmiddels een paar weken voorbijgegaan. Onno zit tegenover me aan de keukentafel, met voor zich een kopje koffie dat ik net voor hem heb gemaakt. Maas zet een bos gele bloemen in een emmer, waar hij een bodempje water in heeft laten lopen. Hij heeft een hekel aan bloemen, weet ik. De enkele keer dat hij

ze krijgt, laat hij ze verpieteren of gooit hij ze meteen de volgende dag in de vuilnisbak.

‘Hoe heb je me gevonden, Onno?’

‘Via die bank van je. Daar had je me over verteld. Was niet echt moeilijk. Ze wilden eerst je adres niet geven, later toch weer wel. Ik heb zo mijn trucjes.’ Hij grijnst.

‘O ja.’

‘Sorry, bloemen, ik wist even niks anders.’

Maas grijnst terug. ‘Het is oké. Ik gooi ze toch weg.’

‘Meteen? Kun je ze niet eerst een paar dagen laten staan? Zo hoort dat toch?’

‘Kan ook. Ik zie wel. Maar ik stel het op prijs hoor. Het gaat om het gebaar, hè?’

‘Ik wou je mijn excuses aanbieden.’

Maas knikt. ‘Voor eh...’

‘Ja. Het was een misverstand.’

‘Dat kan je wel zeggen ja. Later in het vliegtuig bedacht ik me dat jij dus helemaal niet op een vrouw zat te wachten?’

‘Nee.’

‘Op een man dus?’

‘Ja, maar zakelijk. Dus...’

‘En dat zeg je dan niet?’

‘Nee.’

‘Dus je schaamt je voor wie je bent? Hoe kan je dan zeggen dat je gelukkig bent? Want dat zei je: dat je gelukkig was.’

‘Ja.’ Onno zucht. ‘Ik dacht, als ik het zeg, loopt-ie misschien weg. Dat ik niet van de vrouwen ben, bedoel ik.’

‘Waarom zou ik dan weglopen? Ja,

misschien wel als je verteld zou hebben dat je van plan was me die avond te gaan kussen.'

'Sorry.'

'Oké. *No problem.* Zand erover. Maar er was dus wel wat meer te vertellen dan je deed. Vertel. Ben je met iemand?'

'Ik woon met Bam. Niet Bram, maar Bam.'

'Apart. Leuk: Bam!'

'Ja, zo heet-ie nou eenmaal. Hij is laborant. We zijn al zeven jaar samen.'

'Leuke man? Ja, natuurlijk. Anders zou je niet met hem zijn.'

'Hij is leuk. Zeker. Wat zal ik over hem vertellen? Hij is stil. Lief. En heeft een beremooi lijf. Mag ik dat zeggen?'

'Je mag alles.' Maas haalt zijn schouders op.

'Atletisch en strak. Ongelofelijk,' zegt Onno trots, alsof het over hemzelf gaat. 'Terwijl hij er niks voor doet. Hij sport ook niet of zo. Niks, nooit. Ook nooit gedaan. Sommige mensen krijgen bepaalde dingen vanzelf en voor niks. Ik heb geld en hij heeft een prachtig lichaam. Zo gaat dat. Maar hij is lief. Echt lief. Ik hou van 'm. Geloof ik.'

'Leuk,' zegt Maas. 'Nog koffie?'

'Nee dank je.'

Er valt een stilte en ik kijk toe vanaf het aanrecht. Hij wil geen tweede kopje koffie en dat gebeurt wel vaker. Het zal wel zijn omdat ik een overjarig apparaat ben en ouderwetse koffie maak. Iedereen heeft tegenwoordig zo'n ding met cupjes en dat schijnt lekkerder te zijn. Het zal wel, ik weet het niet.

‘Ik vond het reuzegezellig en zou het jammer vinden als we elkaar nooit meer zouden zien door zo’n misverstand,’ stelt Onno met zijn open gezicht. ‘Ik had gewoon te veel gedronken. Ik zou het leuk vinden elkaar nog eens te zien. Zo nu en dan.’

‘Ik ook. Waarom niet?’

‘Heb je veel vrienden?’

‘Wat noem je vrienden?’

‘Vrienden zoals ik vooral vriendinnen heb. Want mannelijke vrienden heb ik eigenlijk niet. Vandaar. Ik verlang naar een gewone vriendschap met een man. Zonder dat er iets bij komt. Snap je?’

‘Ja tuurlijk.’

‘Of wil je dat niet?’

Maas aarzelt, ik zie ‘m aarzelen, want ik ken ‘m. Hij is iemand die vaak alleen is en daar ook behoorlijk last van heeft, en toch weert hij mensen vaak af. Rare snuiter.

‘Ik zweer je dat ik van je afblijf hoor. Echt. Hand op mijn hart.’

‘Oké.’

‘Oké?’

‘Oké.’

Ze lachen en schudden elkaar de hand nu. Zo’n mannelijke handdruk, je weet wel.

Wat doen mannen die vrienden van elkaar zijn? Mannendingen. Een week later gaan ze bijvoorbeeld bowlen. Mij lijkt dat helemaal geen goed idee, maar naar mij wordt niet geluisterd: ik mag koffiezetten en verder

moet ik mijn mond houden. Ze gaan bowlen omdat Onno denkt dat dat iets is wat mannen met elkaar doen. Hij heeft het zelf nog nooit gedaan en heeft ook geen idee hoe het moet, maar hij wil het graag proberen. Waarom niet? 'Je bent nooit te gay om te leren,' hoor ik hem zeggen als hij Maas komt ophalen.

Het uitje begint een beetje lastig voor hem, omdat hij schoenen aan moet die anderen ook gedragen hebben. Het eerste paar dat hij pakt, is zelfs nog warm vanbinnen en met een kreet van walging schopt hij ze weer uit. Daarna vinden ze een paar koele schoenen die passen en gaan ze de baan op.

'Begin jij maar,' lacht Maas. 'Gewoon proberen die kegels om te gooien, meer is het niet.'

'Jezus, wat is die bal zwaar.' Onno heeft zijn vingers in de gaatjes gestopt, alle gedachten over bacillen van zich afgezet en gooit de bal in het gootje. Net als nummer twee. Teruglopend trekt hij een gezicht van *nog niet zo slecht, toch?*

Maas lacht erom.

'Ik denk dat ik een stevige gin-tonic nodig heb,' zegt Onno. 'Jij iets?'

'Een biertje graag.'

O shit ja, bier natuurlijk. Onno kan zich wel voor zijn kop slaan. Hij had natuurlijk bier moeten nemen. Stom.

Een andere avond gaan ze naar de bioscoop en zien ze een film met veel bloederig geweld: armen worden afgerukt, darmen gutsen uit

opengesloten buiken en iemand wordt zo hard op zijn schedel getrapt dat je het hoort kraken. Maas geniet. Onno niet, maar hij probeert zich goed te houden. Kom op, niet miepen, gewoon kijken, wees een man.

In het café, waar ze later op de avond belanden en waar vooral mannen zijn, komt het zowaar tot een goed gesprek. Onno voelt zich meteen weer op zijn gemak. Duidelijk meer dan Maas. Ze hebben het lang en indringend over het leven en hoe dat geleefd moet worden. Wat wil je doen, wat wil je meemaken, wie wil je zijn?

‘Wil jij geen kinderen dan?’ vraagt Maas.

‘Wel. Tuurlijk. Dat is het grote verdriet van veel homo’s. En jij?’

‘Ik begin er pas aan als ik vijftig ben. Met een jonge vrouw van een jaar of dertig.’

Dat is nou vriendschap, denkt Onno, dat je je vriend gewoon dingen laat vertellen die hij al eerder heeft verteld en daar dan niks van zegt. Zo doen echte mannen dat.

‘Als ik genoeg geld heb om nanny’s in te huren en zo. Zodat we zelf ’s nachts door kunnen slapen. En geen luiers hoeven te doen. Ik hou niet zo van poep.’

‘Ik zou het er wel voor overhebben,’ zegt Onno. Hij zou er alles voor overhebben.

Maas kijkt op zijn horloge. ‘Zo zo. Nou nou.’

‘Wat?’

‘Laat geworden. Had ik niet verwacht.’

‘Waarom niet? Wat een vooroordelen.’

Homo's kunnen niet doorzuipen?' Onno zegt het met een grijns. De biertjes die hij met tegenzin naar binnen geklokt heeft, hebben hem behalve een opgeblazen pens ook durf gegeven.

'Wat doen we?' vraagt Maas. 'Nog *one for the road* of meteen naar buiten om elkaar even te pijpen? Ik heb genoeg gedronken. Jij?'

Onno staart hem aan en is even volledig uit het veld geslagen.

'Geintje. Machohumor.' Maas lacht.

En Onno dan ook maar. Dat wil zeggen: hij doet een poging.

Als Maas die nacht laat thuisgekomen is, zit hij nog even bij me, terwijl ik vanaf het aanrecht op hem neerkijk. Hij drinkt een groot glas water om zijn kater mee te bezweren. Even blijft hij in het donker aan de keukentafel wat na sudderen, wat wel vaker voorkomt na zo'n avond, om dan in zijn stoel in slaap te vallen, wat ook regelmatig gebeurt. Een eenzaam koffiezetapparaat vindt dat wel gezellig zo 's nachts. Het is alleen wel vervelend dat er nog oude kouwe koffie in mijn kan zit, zoals ook best vaak. Daar hou ik niet van, het geeft bruinige aanslag en ik ga er alleen maar ouder en viezer van uitzien. Erg dat niemand dat iets interesseert. Als je zo oud bent als ik, ben je kennelijk niks meer waard. Treurig is dat toch.

3.

Hallo daar. Zie je mij? Ik ben een klein, kitscherig schilderijtje dat een stukje van de Brouwersgracht vlak bij het sluisje laat zien en ik ben gemaakt door Pamela, die Pam genoemd wordt. Kitscherig zeg ik? Ja oké, misschien ben ik dat wel. Lelijk ben ik dan weer niet. Pam kan heus wel wat en ze heeft ook wel smaak, maar ze werkt een beetje te snel. Ze raffelt ons af. Daarom ben ik, onder het excuus van impressionistisch, gewoon nogal rommelig geschilderd.

Pam verkoopt schilderijtjes aan toeristen en dat loopt behoorlijk goed. Je moet toch ergens je geld mee verdienen? Pam is zeer origineel en heeft iets heel bijzonders, iets magisch zelfs: er gebeuren altijd vreemde, aparte dingen als ze in de buurt is en ze komt altijd bijzondere mensen en situaties tegen. Echt, steeds maar weer en ik kan het weten. Ik besta weliswaar pas een paar dagen, toch ben ik al getuige geweest van zulke idiote dingen. Wat voor een idiote dingen? Nou gewoon. Gistermiddag kwamen we op de Rozengracht een familie op éénwielers tegen, vader en moeder met twee kinderen, ieder op hun eigen 'fiets'. En net in de Kalverstraat passeerden we een man met een lama die een zonnebril op had. Het zal reclame voor iets zijn

geweest, maar dat beest liep echt met een bril op en die was niet vastgeplakt of zo. Pamela is zo'n type dat daar niet meer van opkijkt. Zij is gewend aan dit soort taferelen, ze behoren inmiddels tot haar normale wereld.

Kijk daar nou, weer zoiets: een naakte man op bergschoenen komt op het Koningsplein uit het straaturoir en loopt de Heiligeweg op, alsof er niks aan de hand is. Mensen staren hem na, Pam niet. Voor haar is het niks bijzonders.

Ze draagt een uitklapkrukje en twee grote tassen met mij en wat andere schilderijtjes erin. Ze slaat linksaf de Bloemenmarkt op en wandelt in de richting van het Rembrandtplein, waar ze ons gaat verkopen op een kleine kunstmarkt die daar op gezette tijden plaatsvindt. Ja, vandaag moet het gaan gebeuren voor me. Anders loop ik de kans terecht te komen op de stapel 'mislukten' in de hoek van haar atelier en later overgeschilderd te worden. Brrr, ik moet er niet aan denken.

Waarom zou ik nog niet verkocht zijn? Dat vraag ik me af. Omdat ik iets donkerder oog dan mijn collega's, wat somberder en zwarter? Willen de mensen me daarom niet? Pure discriminatie is het, maar ja, wat doe je eraan? Als mensen je niet willen, willen ze je niet.

Kijk Pam eens lopen over de Bloemenmarkt. Opgewekt, dansend bijna. Ze ziet er net zo fleurig uit als haar omgeving. Een heerlijke vrouw is het, vol leven en levenslust, dat zie je meteen.

Even later staat ze ons uit te pakken, voor café Schiller, in het kleine voor haar gereserveerde stalletje. Er staan meteen al mensen stil om ons te bekijken. Het zijn overduidelijk toeristen die iets willen meenemen uit deze prachtige stad. En dan komen wij in beeld. We zijn niet duur, we zijn klein en licht, en volledig origineel. Perfect dus als souvenir.

Ik voel dat het vandaag gaat gebeuren. Waar zou ik terechtkomen? Amerika? Duitsland? Japan?

De twee vrienden lopen een stukje verderop. Onno is dol op kunst en hij is het die Maas heeft uitgenodigd. Een kleine kunstmarkt in de stad zou hij wel overleven, was de gedachte.

‘Hou je helemaal niet van kunst?’

‘Nee. Toneel vind ik saai, musicals irritant, dans gedoe en beeldende kunst overbodig. Ik bedoel, als je een schilderij wil ophangen, moet je een boor gaan lenen en een plug gaan kopen, en dan koop je de verkeerde maat en zo. Gezeik allemaal. Nee hoor, voor mij geen kunst. Maar dat hou ik meestal voor me, want als je niet van kunst houdt, ben je een idioot of een fascist in de ogen der braven. Toch? Of niet dan.’

‘Je zegt het wel tegen mij.’

‘Ik zeg het wel tegen jou ja.’

‘Omdat we bevriend zijn?’

‘Inderdaad.’

Onno is vertederd, maar laat niets

merken. Hij loopt liever niet met zijn emoties te koop. Dat is namelijk niet mannelijk. Je toont ze alleen als je dronken bent of als het Nederlands elftal gewonnen heeft.

‘Met jou is het sowieso anders,’ zegt Maas.

‘Anders dan wat? Wat is anders dan wat?’

‘Alles. Weet ik veel. Hou eens op met al die vragen. Je lijkt wel een wijf.’ Maas kijkt om zich heen, naar wat er allemaal te koop is. ‘Lelijk allemaal zeg. En zo serieus ook. Gedoe. Waarom leren die mensen geen vak?’

Onno loopt nu even voor hem uit. Maas stopt bij het stalletje van Pamela, toevallig net op het moment dat zij zich vooroverbuigt om iets te pakken. Daarmee gunt ze hem een ruime blik in haar décolleté.

Kijk, dát is nou mooi, dát is iets wat hem raakt. Wat een heerlijke welvingen. Echt schitterend. Pam kijkt op en hun blikken kruisen elkaar. Maas lacht verlegen. Wat is ze mooi en leuk. Hij wendt zich af en loopt door, maar voelt dat ze hem nakijkt. Hij kijkt om, ziet haar naar hem lachen, maakt een scherpe draai en loopt terug.

‘Hai.’

‘Hai.’

Hij pakt quasi geïnteresseerd een schilderijtje op – niet mij, maar een andere, van het Leidseplein. Hij kijkt er gespeeld geboeid naar.

‘English? Deutsch? Français? Espagnol?’ Ze kijkt hem aan met grote ogen.

Heeft hij ooit iemand gezien met zulke ogen? ‘Heerhugowaards,’ zegt hij.

‘Spreek ik ook. Nee maar, een Nederlander. Die zie je in Amsterdam niet zo vaak meer in het wild. Hou je van kunst?’

‘Ik ben er dol op. Je weet gewoon niet hoeveel ik van kunst hou.’

Ze glimlacht. ‘Als je iets wil kopen, moet je die nemen.’ Ze wijst op mij. ‘Dat is de mooiste die ik nu heb en over een kwartier is-ie verkocht aan een of andere toerist en is Nederland een belangrijk kunstwerk armer.’

‘Verkocht,’ zegt Maas. ‘Bezorg je ook aan huis?’

Vier dagen later, in de avond, lig ik in de keuken op het aanrecht, naast een smoezelig koffiezetapparaat, waar nog koude, beschimmelde koffie in zit. Maas zit Pam achterna door het hele huis. Veel heeft ze niet aan, hij ook niet, en ze gillen het uit.

In de slaapkamer vangt hij haar, trekt haar omlaag en ze rollen over het bed. Al kussend ontdoen ze zich van de laatste kledingstukken en kledingstukjes en daalt hij af om deze prachtige vrouw eens goed te behagen. Verwennen wil hij haar: vol overgave lijkt hij haar wild met zijn tong tussen haar benen.

Pam gaat erin mee en duwt haar onderlichaam omhoog en naar hem toe, maar ze blijft niet lang in die houding. Het bevalt haar maar matig wat hij daar aan het doen is. Te wild en te grof. Ze trekt hem aan zijn hoofd weer naar boven, zogenaamd in een opwelling van passie, zodat hij niet merkt dat zij niet

tevreden is met wat hij daar uitspookte. 'Nou ik,' hijgt ze. Ze duwt hem op zijn rug en kruipt wellustig boven op hem. Het is beter dat zij het initiatief neemt en zelf het hoe en wat bepaalt. Mannen zijn vaak sukkel in bed.

Later die avond, het is al bijna nacht, liggen ze op een geheel overhoopgehaald bed, met hier en daar nog wat flarden lakens over zich heen. Er branden een paar kaarsen, die zij uit de keuken heeft gehaald.

Hij is gelukkig en ratelt maar door: 'Ik ben van mening dat je als mens meteen opgezadeld wordt met een probleem. Los het maar op. Ik heb er goddomme niet om gevraagd om geboren te worden.'

'Ik wel,' zegt Pam serieus.

'Echt waar?' Hij kijkt haar lachend aan.

'Ik heb een verzoekschrift ingediend. Moest in drievoud. Voor de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Ze hebben gestemd. Het was twee vóór en één tegen. De Heilige Geest was tegen, de eikel. Maar goed, ik mocht dus komen. Twee vóór is genoeg.'

'Wow.' Maas kijkt naar opzij. Wat een geweldige vrouw is dit. Hij denkt dat hij verliefd wordt, of nee, hij weet het zeker.

'Dus ik ben er.' Ze rekt zich uit.

'Klopt.'

'Vind jij het leven niet leuk?'

'Nu wel ja, dankzij jou. Vanavond is een meepakker. Elke dag, elk moment, elk uur dat het leuk is, is meegenomen. Toch?'

'Dat klinkt behoorlijk somber.'

‘Ik ben realistisch. Als ik nou mijn leven met iemand zoals jij zou mogen doorbrengen, dan lijkt het me wel wat. Maar dat gaat niet lukken, ben ik bang. Ik weet precies hoe het loopt. Jij zegt straks: het was leuk, maar nu heb ik het gehad en ga ik weg. Toch?’

‘Ik weet het niet. Misschien wel. Misschien ook niet.’

‘Blijf je wel slapen?’

Ze zegt dat ze dat wel wil, maar ik weet dat ze aarzelt. Ik zie zulke dingen meteen, nota bene terwijl ik een verdieping lager in de keuken op het aanrecht lig te liggen, naast dat viezige koffiezetapparaat. Vertellers, ook al zijn ze niet meer dan een rommelig schilderijtje, zijn namelijk alziend en alwetend. Ik ken haar, ook al besta ik pas een paar dagen. Ze vindt hem leuk en aantrekkelijk, wat belangrijk voor haar is, maar ze is nog niet helemaal overtuigd. Er ontbreekt iets, al weet ze niet zo goed wat dat is. En dat heeft niks te maken met dat hij niet zo goed in bed is, want dat soort dingen zijn op te lossen. Mannen kun je opvoeden op dat gebied: je moet ze aan de hand nemen en lesgeven, zonder dat ze doorhebben dat je dat aan het doen bent. Want dat moet niet. Al te vaak hebben ze last van een kwetsbaar ego, dat heb je met mannen, dat is nou eenmaal een gegeven.

Pam blijft slapen en zo ben ik nog even bij haar. Straks laat ze me waarschijnlijk achter in dit rommelige, smoezelige huis en ik vrees dat

ik dan ook nog eens helemaal niet opgehangen ga worden. Zal ik dan een tijdje hier op dit aanrecht blijven liggen om vervolgens te verdwijnen in een kast of op een zolder? Wat een verschrikkelijk vooruitzicht. Erger nog dan overschilderd worden.

Tenzij het natuurlijk iets wordt met die twee, dan kan hij dat niet maken en zal ik wel een ereplaatsje krijgen. In de slaapkamer waarschijnlijk. Ook geen fijn vooruitzicht. Moet ik steeds getuige zijn van al die onbeholpen seks.

Nou ja, we zien wel. Voorlopig ben ik wel verkocht, ook al is het dan om de verkeerde reden.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=gedoe>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>